

УДК 343.13
DOI <https://doi.org/10.32782/pyuv.v5.2023.19>

М. В. Тішин
orcid.org/0000-0002-1607-1829
аспірант кафедри кримінально-правових дисциплін
Інституту права Львівського державного університету внутрішніх справ

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРОКУРОРОМ ДОПУСТИМОСТІ ФАКТИЧНИХ ДАНИХ ПРИ ПРОВЕДЕННІ НЕГЛАСНИХ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ ТА ОФОРМЛЕННІ ЇХ РЕЗУЛЬТАТІВ: ДЕЯКІ АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ

Актуальність проблеми. Забезпечення прокурором допустимості фактичних даних при проведенні негласних слідчих (розшукових) дій (далі – НС(Р)Д) та оформленні їх результатів доволі істотно відрізняється від забезпечення допустимості фактичних даних при проведенні слідчих (розшукових) дій (далі – С(Р)Д), зважаючи на характер таємності цих дій та специфіку підстав їх проведення, фіксування та передавання прокурору їх результатів. Це, відповідно, впливає і на оцінку допустимості отриманих фактичних даних. Ця проблема має декілька аспектів, зокрема, забезпечення критеріїв допустимості як доказів фактичних даних, які збираються в ході проведення НС(Р)Д, серед яких чільне місце займає порядок збирання та фіксування фактичних даних. Незважаючи на те, що КПК України чинний з 2012 року, судова практика свідчить про те, що є різотлумачення норм КПК України стосовно НС(Р)Д, і деякі питання розглядалися навіть Об'єднаною палатою ККС ВС (далі – ОП ККС ВС).

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика допустимості фактичних даних при проведенні НС(Р)Д та оформленні їх результатів у різних аспектах, включаючи повноваження прокурора, досліджувалася О. П. Бабіковим, Р. І. Балитою, М. В. Багрієм, Р. Н. Гасановим, С. О. Гріненком, О. М. Дроздовим, В. А. Колесником, О. Є. Кравченко, С. С. Кудіновим, В. В. Луциком, А. В. Пановою, М. А. Погорецьким, І. В. Рогатюком, Д. Б. Сергеевою, О. В. Соколовим, О. С. Стареньким, Я. О. Тализіною, О. Ю. Татаровим, М. С. Цуцкірідзе, І. Л. Чупріковою, А. В. Шилом та ін. Утім, на практиці та у доктрині проблемними залишаються питання належного доказування необхідності обмеження прав людини шляхом застосування НС(Р)Д, дотримання належної правової процедури способу та порядку збирання фактичних даних, їх фіксування, допустимості фактичних даних у разі порушення строку, передбаченого ч. 3 ст. 252 КПК України.

Отже, метою дослідження є розкриття проблемних аспектів належного способу та порядку збирання фактичних даних при проведенні НС(Р)Д, їх фіксування та передавання прокурору та обґрунтування пропозицій щодо їх нормативного та практичного вирішення.

Виклад основного матеріалу дослідження. Належний спосіб збирання доказів є критерієм допустимості доказів. Аспект *належного способу збирання доказів* має декілька складових: характеристика кримінального правопорушення (проступок або тяжкість злочину); неможливість отримання інформації іншим чином; пропорційність втручання у права людини; кореляція характеру дії з інформацією, яку планується отримати.

Найперше прокурор має звернути увагу на те, чи дозволяє ступінь тяжкості злочину проводити НС(Р)Д. КПК України, з одного боку, категоричний у тому, що негласні слідчі (розшукові) дії, передбачені статтями 260, 261, 262, 263, 264 (в частині дій, що проводяться на підставі ухвали слідчого судді), 267, 269, 269-1, 270, 271, 272, 274 КПК України, проводяться виключно у кримінальному провадженні щодо тяжких або особливо тяжких злочинів (ч. 2 ст. 246 КПК України), з іншого боку, в ході дізнання теж можуть бути застосовані НС(Р)Д, але лише здобуття відомостей з електронних інформаційних систем або її частини, доступ до яких не обмежується її власником, володільцем або утримувачем або не пов'язаний з подоланням системи логічного захисту та установлення місцезнаходження радіообладнання (радіоелектронного засобу). Недотримання цих вимог на етапі подання або погодження клопотання однозначно призведе до недопустимості отриманих фактичних даних як доказів.

КПК України, зважаючи на те, що більшість НС(Р)Д пов'язані з істотним та таємним обмеженням прав людини, виходить з того, що їх застосування має бути «останньою з доступних можливостей» при збиранні доказів, тобто коли вже іншими процесуальними діями отримати докази неможливо. З одного боку, такий підхід ґрунтується, зокрема, на міжнародних стандартах (зокрема, Рекомендації № Res (2005) 10 Комітету міністрів Ради Європи державам-членам «Про «особливі методи розслідування» тяжких злочинів, а також у разі терористичних актів»), з іншого боку – специфіка ряду НС(Р)Д така, що альтернатив просто не існує (наприклад, контроль за вчиненням злочину, установлення місцезнаходження радіообладнання (раді-

оелектронного засобу), моніторинг банківських рахунків, аудіо-, відеоконтроль особи; арешт, огляд і виїмка кореспонденції; зняття інформації з електронних комунікаційних мереж; зняття інформації з електронних інформаційних систем).

Слід погодитись з тим, що негласність абсолютно необхідна в умовах, коли відкрита форма здійснення досудового розслідування може негативно вплинути на процес доказування обставин кримінального правопорушення, об'єктивність оцінки та правильність кваліфікацій дій осіб, причетних до кримінального правопорушення [1, с. 30]. Відповідно, тягар доказування, що відомості про кримінальне правопорушення та особу, яка його вчинила, неможливо отримати в інший спосіб, покладається на прокурора при поданні та участі у розгляді клопотання; ця обставина має бути верифікована і при погодженні клопотання слідчого. Утім, якщо реальних альтернатив отримання доказів немає, то доведення неможливості може бути ускладненим. З урахуванням судової практики [1, с. 30], можна сформулювати предмет доказування у частині доведення, що відомості про кримінальне правопорушення та особу, яка його вчинила, неможливо отримати в інший спосіб: 1) тяжкість злочину та особливості його об'єктивної сторони; 2) які процесуальні дії, спрямовані на збирання та перевірку доказів, здійснювалися, які докази отримані і чому їх недостатньо; 3) якщо процесуальні дії не проводилися – то доведення, що альтернатив НС(Р)Д у силу специфіки об'єктивної сторони та специфіки процесуальної ситуації немає; 4) хронологія проведення процесуальних дій. Якщо мова йде про продовження строку – то результати раніше проведених НС(Р)Д).

Відмітимо, що прокурор має обґрунтувати і пропорційність втручання у права людини, навіть в межах того, що відомості про кримінальне правопорушення та особу, яка його вчинила, неможливо отримати в інший спосіб, орієнтуючись на алгоритм встановлення обставин локального предмета доказування при розгляді слідчим суддею клопотання про дозвіл на проведення негласної слідчої (розшукової) дії [2, с. 33–34]. При цьому слід орієнтуватися при підготовці та погодженні клопотання на послідовність перевірки інформації, наданої слідчим, прокурором, на відповідність вимогам закону і фактичним обставинам справи стосовно блоків питань, виділених ВАКС [1, с. 8].

Кореляція характеру дії з інформацією, яку планується отримати, важлива у тому сенсі, щоб не допускати підміни (маскування) дій (у ситуаціях, коли для «потрібної» дії немає підстав, проводиться інша, спрямування якої не відповідає її назві та характеру отриманої інформації), оскільки результатом буде визнання доказів недопустимим. Наприклад, як вказано у постанові ККС, за змістом протоколу за результатами проведення аудіо-, відеоконтролю особи та стено-

грами до нього, бесіда складалася з послідовних запитань та відповідей. При цьому ОСОБА_1 не роз'яснювалися його права і він не був забезпечений захисником. Тобто, спілкування ОСОБА_1 в кабінеті Голосіївського УП в м. Києві з працівником поліції з приводу обставин вчиненого злочину не можна визнати НСРД – аудіо-, відеоконтролем особи, оскільки учасники такого спілкування не мали жодних підстав вважати, що спілкування є приватним [3]. У іншій постанові теж звернено увагу на те, що відповідно до протоколів про результати проведення негласних слідчих (розшукових) дій, аудіо- та відеоконтролю щодо осіб, в ході вказаних слідчих дій органом досудового розслідування фактично проводився саме допит підозрюваних, а не втручання в приватне життя. При цьому в ході проведення допиту підозрюваним не було роз'яснено їх права та не забезпечено участі захисника, а тому судом обґрунтовано визнано вказані докази недопустимими [4].

Порядок проведення НС(Р)Д має бути дотриманий, утім, прокурор його може забезпечити лише частково у прогностичному контексті на етапі подання або погодження клопотання, адже прокурор не має повноважень проводити ці дії чи брати в них участь.

Прогалиною КПК України є те, що там не вирішено питання щодо можливості прохання у клопотанні провести декілька НС(Р)Д, що призводить до різного розуміння цього на практиці судами апеляційних інстанцій. Це питання було умовно вирішено у інформаційному листі ВССУ «Про окремі питання здійснення слідчим суддею суду апеляційної інстанції судового контролю за дотриманням прав, свобод та інтересів осіб у кримінальному провадженні» від 29.01.2013 р. № 223-158/0/4-13: слідчі судді мають враховувати, що однорідні питання, які необхідно з'ясувати в рамках одного кримінального провадження шляхом проведення негласних слідчих (розшукових) дій одного або різних видів, пов'язаних між собою (при цьому необхідність з'ясування таких питань обґрунтовується однаковими обставинами), можуть ініціюватися слідчим (прокурором) у рамках одного клопотання та вирішуватися слідчим суддею однією ухвалою. Утім, зважаючи на те, що ВССУ вже не існує, і інформаційний лист за своїм значенням є лише одним з варіантів тлумачення норми, який юридичної сили не має, слід погодитись з О. В. Соколовим, що відповідні зміни мають бути внесені до КПК України [5, с. 35].

Є проблемні питання і у тому, як правильно отримувати ухвалу слідчого судді на контроль за вчиненням злочину, якщо при проведенні контролю за вчиненням злочину виникає необхідність тимчасового обмеження конституційних прав особи. Контроль за вчиненням злочину, по-перше, має різні форми; бо друге, є триваючою НС(Р)Д, зокрема, у формах спеціального слідчого експе-

рименту та імітування обстановки злочину. Відповідно, у ситуації, коли виникло питання про потребу отримання декількох ухвал слідчих суддів, ККС ВС вказав, що «контроль за вчиненням злочину у вигляді спеціального слідчого експерименту в разі вчинення службовою особою продовжуваного кримінального правопорушення – одержання неправомірної вигоди частинами, не потребує щоразу отримання нового дозволу слідчого судді на проведення цієї НСРД» [6].

У разі, якщо у порядку ст. 250 КПК України проводиться спостереження за особою або установлення місцезнаходження радіообладнання (радіоелектронного засобу), прокурор зобов'язаний визначити, по-перше, чи дотримано виключний перелік НС(Р)Д, який може проводитись у такому порядку; по-друге, чи є підстави, передбачені ч. 1 ст. 250 КПК України. Лише за таких умов можливо звертатися з клопотанням до слідчого судді. Відмітимо, що ККС ВС відмічав недопустимість доказів при безпідставному застосуванні ст. 250 КПК України [7].

У контексті виконання ухвали слідчого судді, слід звернути увагу на те, що іноді на практиці виникає питання, чи потрібно, крім ухвали слідчого судді, ще рішення прокурора. Позиція ККС ВС така, що для таких випадків рішення прокурора у вигляді окремого процесуального документа КПК не передбачено [6].

Наголосимо, що ККС ВС відмітив специфіку виконання ухвал у контексті НС(Р)Д, вказавши, що ч. 6 ст. 246 КПК України обумовлена тим, що для проведення більшості негласних слідчих (розшукових) дій слідчий, дізнавач, прокурор не може провести їх без спеціальних ресурсів та вмінь співробітників оперативних підрозділів. Окрім того, є спеціальна норма ч. 4 ст. 263 КПК України. Виняток з цього правила передбачений лише у ч. 2 ст. 264 КПК України.

Вказане свідчить про те, що законодавець виходив з того, що саме негласні слідчі (розшукові) дії за ухвалою слідчого судді можуть проводитись оперативними підрозділами. Більше того, в силу потреби захистити відомості про факт проведення негласної слідчої (розшукової) дії, у клопотанні слідчого, прокурора, ухвалі слідчого судді не зазначається уповноважений оперативний підрозділ, який має виконувати негласну слідчу (розшукову) дію [8].

Фіксування НС(Р)Д. КПК України доволі лаконічний у цьому питанні, передбачаючи, що фіксація ходу і результатів негласних слідчих (розшукових) дій повинна відповідати загальним правилам фіксації кримінального провадження, передбаченим цим Кодексом. За результатами проведення негласної слідчої (розшукової) дії складається протокол, до якого в разі необхідності долучаються додатки. Відомості про осіб, які проводили негласні слідчі (розшукові) дії або були залучені до їх проведення, у разі здійснення щодо них заходів безпеки можуть зазначатися із

забезпеченням конфіденційності даних про таких осіб у порядку, визначеному законодавством. Проведення негласних слідчих (розшукових) дій може фіксуватися за допомогою технічних та інших засобів (ст. 252 КПК України). Утім, така норма ніяк не відображає специфіку НС(Р)Д, ряд з яких є, по-перше, тривалим, по-друге, фактичні дані можуть бути отримані у конкретному відрізку часу. Крім того, не враховано фіксування у разі потреби використання отриманих даних у іншому провадженні. Інструкція про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні, затверджена Наказом Генеральної прокуратури України, Міністерства внутрішніх справ України, Служби безпеки України, Адміністрації Державної прикордонної служби України, Міністерства фінансів України, Міністерства юстиції України 16.11.2012 № 114/1042/516/1199/936/1687/5, є більш детальною у цьому сенсі.

Деякі формулювання цієї Інструкції обґрунтовано викликають питання, адже, зважаючи на те, що «конкретний виконавець щодо складання протоколу про проведення негласної слідчої (розшукової) дії визначається керівником уповноваженого оперативного підрозділу» (п. 4.5.), що свідчить про те, що це може бути і не та особа, яка безпосередньо виконувала доручення та проводила дії, що суперечить загальним правилам фіксування кримінального провадження, зокрема, викладеним у ч. 3 ст. 104 КПК України. На цю проблему зверталася увага у доктрині [9, с. 158; 10, с. 546], утім, вона так і залишилася невирішеною (хоча не усі дослідники вважають це проблемою, оскільки безпосередню організацію НС(Р)Д і створення необхідних умов для її проведення забезпечує саме співробітник уповноваженого оперативного підрозділу, якому доручено проведення такої НС(Р)Д, його роль не зводиться лише до заповнення відповідного завдання оперативному або оперативно-технічному підрозділу [5, с. 144-145]). На жаль, прокурор до внесення релевантних змін та доповнень позбавлений важелів забезпечити належного суб'єкта складання протоколу, крім максимальної конкретизації цього питання у дорученні.

Деяко суперечливим та таким, що не відповідає КПК України, є формулювання Інструкції про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні, що «періодичність складання протоколів залежить від виду негласної слідчої (розшукової) дії, терміну її проведення (одномоментно чи упродовж часу), від доручення слідчого, прокурора, але в будь-якому випадку безпосередньо після отримання фактичних даних, які можуть використовуватись як докази для встановлення місця перебування особи, що розшукується, про кожний випадок огляду, виїмки, дослідження матеріалів про результати неглас-

ної слідчої дії тощо» (п. 4.2.). Адже таке формулювання дозволяє уявити, що можливе складання декількох протоколів, і таке тлумачення є і у доктрині [11, с. 28-29]. Утім, більш вваженою є думка, що КПК України не передбачає можливості складання відповідного процесуального документа за результатами проведення певного етапу [5, с. 141], і що за результатами складання одного протоколу [12, с. 128]. У даний час, до внесення змін та доповнень до КПК України, прокурор має забезпечити складання одного протоколу за результатами НС(Р)Д, хоча доречними є пропонувані зміни стосовно можливості складання після певного етапу дії [5, с. 141].

Проблемним на практиці є і питання порушення 24-годинного строку передання прокурору протоколів НС(Р)Д, адже ч. 3 ст. 252 КПК України прописує, що протоколи про проведення негласних слідчих (розшукових) дій з додатками не пізніше ніж через двадцять чотири години з моменту припинення зазначених негласних слідчих (розшукових) дій передаються прокурору. Слід відмітити, що цей строк абсолютно не виправданий з позицій фактичних можливостей підготовки протоколу, утім, ця норма незмінна з 2012 року. На практиці нерідко можна зустріти клопотання про визнання отриманих результатів недопустимим доказом. Утім, з такою правовою позицією складно погодитися. По-перше, гносеологічне значення мають зібрані фактичні дані, а не строк складання протоколу з додатками та передання його прокурору; по-друге, якщо у сторони захисту є сумніви саме у достовірності доказу, вона має усі процесуальні можливості ініціювати їх дослідження, наприклад, шляхом проведення експертизи; по-третє, порушення цього строку здійснюється не прокурором і прокурор ніяк не може вплинути на його фактичне дотримання, а отже, не має нести негативні наслідки у вигляді визнання доказів недопустимими; по-четверте, у жодній нормі КПК України це порушення як істотне не зазначено; по-п'яте, порядок отримання доказу (ст. 86 КПК України) не порушено, порушено лише строк фіксування та / або передання протоколу з додатками прокурору. Відмітимо, що ККС ВС зазначив, що навіть складання протоколів поза межами строку, визначеного у ч. 3 ст. 252 КПК, саме собою не може свідчити про недопустимість результатів проведеної негласної слідчої дії. Правила допустимості доказів не пов'язують сам факт запізненого складання протоколу негласної слідчої (розшукової) дії з недопустимістю результатів такої дії, якщо затримка не позначилася на правах сторони захисту, однак може враховуватися судом при оцінці достовірності відображених у ньому відомостей [13]. Це питання остаточно вирішене у постанові ОП ККС ВС, за висновком якої складання протоколу НСРД поза межами строку, визначеного приписами ч. 3 ст. 252 КПК, не є підставою для визнання такого протоколу недопустимим доказом [14].

Висновки. При доказуванні прокурором підстав проведення НС(Р)Д, він має обґрунтувати і пропорційність втручання у права людини. Для цього у аспекті доведення, що відомості про кримінальне правопорушення та особу, яка його вчинила, неможливо отримати в інший спосіб, мають бути встановлені такі обставини:

1) тяжкість злочину та особливості його об'єктивної сторони;

2) які процесуальні дії, спрямовані на збирання та перевірку доказів, здійснювалися, які докази отримані і чому їх недостатньо;

3) якщо процесуальні дії не проводилися – то доведення, що альтернатив НС(Р)Д у силу специфіки об'єктивної сторони та специфіки процесуальної ситуації немає;

4) хронологія проведення процесуальних дій;

5) якщо мова йде про продовження строку – то результати раніше проведених НС(Р)Д.

Додатковими доктринально-практичними аргументами на користь висновку, що «складання протоколу НСРД поза межами строку, визначеного приписами ч. 3 ст. 252 КПК, не є підставою для визнання такого протоколу недопустимим доказом» [16], є такі: пізнавальне значення мають зібрані фактичні дані, а не строк складання протоколу з додатками та передання його прокурору; якщо у сторони захисту є сумніви саме у достовірності доказу, вона має усі процесуальні можливості ініціювати їх перевірку; порушення цього строку здійснюється не прокурором, а отже, прокурор не має нести негативні наслідки у вигляді визнання доказів недопустимими; порядок отримання доказу (ст. 86 КПК України) не порушено, порушено лише строк фіксування та / або передання протоколу з додатками прокурору.

Література

1. Узагальнення судової практики з розгляду слідчими суддями Вищого антикорупційного суду клопотань про надання дозволу на проведення негласних слідчих (розшукових) дій і оперативно-розшукових заходів (за 2019, 2020 роки). Київ, 2021. URL: https://first.vaks.gov.ua/wp-content/uploads/sites/2/2022/02/review_CIA_OSM.pdf
2. Гловюк І. В. Пропорційність та механізм кримінально-процесуального регулювання: теорія і практика. *Кримінальний процесуальний кодекс 2012 р.: ідеологія та практика правозастосування: колективна монографія / за заг. ред. Ю. П. Аленіна; відп. за вип. І. В. Гловюк*. Одеса: Видавничий дім «Гельветика», 2018. С. 12-39.
3. Постанова ККС ВС від 20 липня 2021, справа № 754/15457/16-к, URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/98483095>
4. Постанова ККС ВС від 5 березня 2020, справа № 666/5448/15-к, URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/88103418>
5. Соколов О. В. Виконання оперативними підрозділами доручень слідчого, прокурора про проведення негласних слідчих (розшукових) дій : дис. ... канд. юрид. наук. Харків, 2019. 231 с.
6. Постанова ККС ВС від 07 грудня 2022, справа № 385/619/16, URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/107834205>

7. Постанова ККС ВС від 10 жовтня 2019, справа № 593/1248/16-к, URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/85175396>

8. Постанова ОП ККС ВС від 06 грудня 2021, справа № 663/820/15-к, URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/101829915>

9. Цуцкірідзе М., Старенький О. Використання негласних слідчих (розшукових) дій як засобів доказування у кримінальному провадженні на досудовому розслідуванні. *Право України*. 2015. № 1. С. 152-161.

10. Гловюк І.В. Кримінально-процесуальні функції: теорія, методологія та практика реалізації на основі положень Кримінального процесуального кодексу України 2012 р. : монографія. Одеса, 2015. 712 с.

11. Колесник В. А. Негласні слідчі (розшукові) дії: кримінально-процесуальні та криміналістичні аспекти підготовки і проведення : науково-практичний посібник. К. : Прецедент, 2014. 135 с.

12. Бабіков О.П. Негласні слідчі (розшукові) дії: теорії і практика. Київ: Норма права, 2023. 434 с.

13. Постанова ККС ВС від 23 травня 2023, справа № 758/5719/16-к, URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/111251222>

14. Постанова ОП ККС ВС від 25 вересня 2023, справа № 208/2160/18, URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/113817314>

Анотація

Тішин М. В. Забезпечення прокурором допустимості фактичних даних при проведенні негласних слідчих (розшукових) дій та оформленні їх результатів: деякі питання. – Стаття.

Стаття присвячена дослідженню забезпечення прокурором допустимості фактичних даних при проведенні негласних слідчих (розшукових) дій та оформленні їх результатів. Метою дослідження є розкриття проблемних аспектів належного способу та порядку збирання фактичних даних при проведенні НС(Р)Д, їх фіксування та передання прокурору та обґрунтування пропозицій щодо їх нормативного та практичного вирішення.

За підсумками дослідження доведено, що при доказуванні підстав проведення НС(Р)Д прокурор має обґрунтувати і пропорційність втручання у права людини. Для доведення, що відомості про кримінальне правопорушення та особу, яка його вчинила, неможливо отримати в інший спосіб, мають бути встановлені такі обставини: 1) тяжкість злочину та особливості його об'єктивної сторони; 2) які процесуальні дії, спрямовані на збирання та перевірку доказів, здійснювалися, які докази отримані і чому їх недостатньо; 3) якщо процесуальні дії не проводилися – то доведення, що альтернатив НС(Р)Д у силу специфіки об'єктивної сторони та специфіки процесуальної ситуації немає; 4) хронологія проведення процесуальних дій; 5) якщо мова йде про продовження строку – то результати раніше проведених НС(Р)Д.

Додатковими доктринально-практичними аргументами на користь висновку, що порушення строку, передбаченого ч. 3 ст. 252 КПК України, не впливає на допустимість доказів, є: 1) пізнавальне значення мають зібрані фактичні дані, а не строк складання протоколу з додатками та передання його прокурору; 2) якщо у сторони захисту є сумніви саме у достовірності доказу,

вона має усі процесуальні можливості ініціювати їх перевірку; 3) порушення цього строку здійснюється не прокурором, а отже, прокурор не має нести негативні наслідки у вигляді визнання доказів недопустимими; 4) порядок отримання доказу (ст. 86 КПК України) не порушено, порушено лише строк фіксування та / або передання протоколу з додатками прокурору.

Ключові слова: прокурор, допустимість доказів, доказування, негласні слідчі (розшукові) дії, протокол, фіксування.

Summary

Tishyn M. V. Ensuring by the prosecutor the admissibility of factual data when conducting secret investigative (search) actions and fixation their results: some issues. – Article.

The article is devoted to the investigation of the prosecutor's assurance of the admissibility of factual data when conducting secret investigative (search) actions and processing their results. The purpose of the study is to reveal the problematic aspects of the proper method and order of collecting factual data during the conduct of the secret investigative (search) actions, their fixation and transfer to the prosecutor, and the justification of proposals for their normative and practical solution.

According to the results of the study, it was proved that when proving the grounds for the conduct of the secret investigative (search) actions, the prosecutor must also justify the proportionality of the interference with human rights. In order to prove that information about a criminal offense and the person who committed it cannot be obtained in any other way, the following circumstances must be established: 1) the gravity of the crime and the specifics of its objective side; 2) what procedural actions aimed at collecting and evaluation of the evidence were carried out, what evidence was obtained and why it is insufficient; 3) if the procedural actions were not carried out – proof that there are no alternatives to the secret investigative (search) actions due to the specifics of the objective party and the specifics of the procedural situation; 4) chronology of procedural actions; 5) if we are talking about an extension of the term – then the results of previously conducted secret investigative (search) actions.

Additional doctrinal and practical arguments in favor of the conclusion that the violation of the term provided for in Part 3 of Art. 252 of the Criminal Procedure Code of Ukraine, does not affect the admissibility of evidence, are: 1) the collected factual data, and not the term of drawing up the protocol with annexes and handing it over to the prosecutor, are of cognitive significance; 2) if the defense party has doubts about the authenticity of the evidence, it has all the procedural possibilities to initiate their verification; 3) violation of this term is not carried out by the prosecutor, and therefore, the prosecutor should not bear negative consequences in the form of recognition of evidence as inadmissible; 4) the procedure for obtaining evidence (Article 86 of the Criminal Procedure Code of Ukraine) was not violated, only the deadline for recording and/or submitting the protocol with attachments to the prosecutor was violated.

Key words: prosecutor, admissibility of evidence, proof, secret investigative (detective) actions, protocol, fixation, proportionality of intervention.